

на престилка, поиска отъ добрата баба Радка великденската свилена забрадка, облѣче се въвъ сърмено елече и почна да подрежда въ кѣщи вече.

Разхождаше се Пеловата стрина сама саминка въ тѣхната градина, берѣше отъ узрѣлитѣ овощки и хранѣше домашнитѣ кокошки.

Ала веднѣжъ накани се и Пело да иде у едно съседно село. Тогава на магаренцето рече:

— Довиждане, любезни господарю!

Останало магарето самичко и почна вредомъ да наглежда всичко. Отиде въвъ овощната градина, па се отби на приказки при стрина, натамъ-насамъ поглежда зеленчука, но изведнѣжъ оградата пропука. Магаренцето громко изрева съсь строги заплашителни слова:

— Е, хей, кажете, кой е, кой е тамъ?

На горкото сърдцето му едвамъ отъ страхъ и притѣснение туптѣше и отъ уплаха цѣличко горѣше.

Въ този мигъ крадецътъ се проточи и бърже презъ оградата прескочи, навсѣкжде погледна и премина, на длѣжъ, на ширѣ презъ цѣлата градина. Но ето че въ дъното и другъ намъкна се да крадне зеленчукъ! Магарето се спушна къмъ едина, ала стѣпка цѣлата градина! Затече се къмъ другия въ овощкитѣ, подплаши и прогони пѣкъ кокошкитѣ.

Насамъ — натамъ то тичаше безспирѣ, додето стѣпка всичко най-подирѣ! И отъ умора клетичкото седна, ала кога въ градината погледна, какво да види: всичко по земята бѣ смачкано въ градината богата. Изтрѣгнати отъ корена овощки, ранени и



— Градината на тебъ оставамъ вече! Кокошкитѣ пѣтленцата да хранишъ, бостана ми отъ хората да бранишъ, а пѣкъ за утре рано, както трѣбва, ще искамъ още да умѣсишъ хлѣба! Довиждане и не бѣди магаре!